

Visita al museu del Ferrocarril a Vilanova i la Geltrú

Joaquim Rovira – Cronista dels Chapucensis

L'estació del ferrocarril de Sants, ha estat el punt de trobada per a l'esbarjo d'avui.

Ens hem emplaçat a visitar el museu del ferrocarril situat a Vilanova i la Geltrú, a proposta del nostre il·lustre president En Washington Garcia.

D'aquesta activitat se m'ha acudit dir-ne «esbarjo», crec que li escau: Comporta, a més de la visita al museu, el desplaçament d'anada i el retorn, dinar de cara

al mar en un dels restaurants que allí es troben, conversa-caminada de dos en dos, xerrameca en el tren i canvi d'impressions al restaurant. I, per descomptat, reflexió final per incorporar aquesta activitat a l'experiència individual de cada un i a la col·lectiva de Chapucensis.

No és excursió amb motxilla o amb sarró. Tampoc un viatge de llarg recorregut. Sortida és un nom genèric sense gens de gràcia. Visita em sembla massa concret i em recorda el metge. És cert que fem visita al museu, però la resta flota tot i la importància que té. Desplaçar-se en tren és un plaer, que no exclou els que tenen altres mitjans de mobilitat.

Però és fàcil, facilita la xerrameca entre nosaltres i, si s'escau, amb altres usuaris. I, econòmic; preu combinat viatge-museu-jubilat. Estalvia el cansament del xofer, en cas de l'automòbil. També evita dificultats i costos d'aparcament. A més, és qüestió de coherència, prendre el tren per anar al seu museu.

Avui l'Àngel no està gaire inspirat i els altres tampoc. El trajecte en tren tret dels primers quilòmetres sempre desagradables, ens ofereix la visió del delta del Llobregat un dels paisatges més perjudicat per

l'acumulació d'activitats i serveis implantats a dojo, sense ordre ni concert. El parc agrari és un intent benintencionat per a frenar el desgavell en lluita desigual.

Després els pobles d'origen agrícola, on els nuclis antics a recer de la serralada queden allunyats del mar. Centres comercials, extenses zones urbanitzades, el nou centre de la Universitat Politècnica de Catalunya, on conviuen les més avançades tecnologies amb la centenària Escola Superior d'Agricultura fundada el 1911.

El canal olímpic. Per fi les costes del Garraf, esquerps contraforts del massís i comarca del mateix nom, que abriga el margalló en el seu hàbitat més septentrional, planta emblemàtica de la comarca. Sitges, ciutat de pescadors, mariners, artistes i turisme d'anomenada.

En Lluís obre conversa amb un parell de matrimonis d'accent andalús, no puc sentir el que diuen però sembla que ho maneguen prou entretingut. A punt d'acomiarar-se, sento que una de les dones diu a en Lluís: «Ah! pero son catalanes? Pues no lo parece»

Em quedo desconcertat i amb desig contingut de preguntar: I, això és un elogi o una crítica.

Prop de l'estació de Vilanova el museu del ferrocarril ens espera. Pocs visitants per una instal·lació que ens acull de la mà del seu personal. Cal dir, amb gran amabilitat. Per a començar una pel·lícula que ens situa en el món del transport sobre rails. Ara en diuen audiovisual, en substituir les cintes de cel·luloide per andròmines

digitals. L'espai de l'estació plena de tota mena d'instruments, estris, cartells, postals, gorres, àdhuc, taquilles, conformen una decoració un bon tros surrealista. Al defora una giratòria que encara funciona. Deambulant, cada un al seu aire, entre el gran nombre de locomotores, fem breus comentaris quan coincidim.

Desperta un gran interès la secció especial del Talgo amb un cotxe visitable.

A la panòpia de festa major ens fotografiem amb humor enjogassat.

Caminem pel passeig fins a la vista del far que no podem visitar. Seiem en un dels restaurants amb taules i cadires al defora a l'ombra de les moreres on dinem amb el bon humor de sempre.

Tornem desfent el recorregut a peu fins a l'estació i el tren ens torna a casa.

